

[Korsgaard.]

ligt, idet man efter min Opfattelse anstændigvis ikke kan gaa ud til Borgerne og sige: vi har Brug for 40 Mill. Kr.; derfor paa-lægger vi jer denne Skat, uden at man, naar det saa viser sig, at den giver mere, har en moralsk Forpligtelse til at betale det, den gav mere, tilbage. Man maa nemlig ikke glemme, at det var en ganske ekstraordinær Skat med en ganske begrænset Løbetid.

Vi stillede Forslag i saa Henseende; Partiet Venstre, som efterhaanden indstiller sig paa at gøre de Konservatives Gerninger, er undertiden langsommere i Vendingen, end ønskeligt kunde være, og da vi fremsatte Forslaget, blev der næsten let af os, fordi vi kunde hitte paa noget saa taabeligt, som at Folk skulde have tilbagebetalt, hvad de havde betalt mere, end man egentlig havde ventet sig. Det Forslag, vi havde fremsat, blev ikke til noget, men i Stedet for blev der vedtaget en Skatte-tilbagebetaling efter andre Principper. Men bag det hele laa jo, at det var de 9—10 Mill. Kr., som Valutaskatten havde givet for meget, som blev betalt tilbage.

Jeg kan derfor ikke se rettere end, at det, der skete, faktisk var det, at Formue-regnskabs Tal formindskedes med de 9—10 Mill. Kr.; men paa Grund af, at Regeringen, den daværende Venstregering, og ogsaa den nuværende Venstregering, ikke kunde tiltræde vort Princip, men vilde lade Betalingen gaa over de almindelige Skatter, maatte det regnskabsmæssigt gøres paa den Maade, som det nu er gjort; de 9—10 Mill. Kr. maatte overføres fra Formuesiden til Driftssiden, og saa maatte Beløbet siden gaa fra paa Driftsregnskabet. Men at ville hævde, at dette i mindste Maade gør Finansloven uærlig, er efter min bedste Overbevisning hen i Vind og Vejr.

Hvis man paa den anden Side fra visse Sider indenfor Venstre vilde hævde, at man gennem Venstres Styre har skaffet driftsmæssig Mulighed for at nedsætte de direkte Skatter i 1927—28 med 10 Mill. Kr. — jeg vil ikke haabe, at nogen har gjort Forsøg paa at hævde et saadant Synspunkt, men hvis nogen vilde gøre det — ja, saa er det selvfølgelig lige saa urimeligt; de paagældende Penge er indbetalt af Skatteyderne udover det, man havde ventet, og tilbagebetalt igen — ganske vist ikke fuldt ud til dem, der havde betalt dem, men dog væsentligt til de samme —, og det maa saa regnskabsmæssigt faa den Form,

det har faaet. Det forekommer mig lige til, men det har efter mine Begreber ikke det allerfjerneste med Uærlighed at gøre.

Jeg mener, som sagt, at de 5,83 Mill. Kr., som Statsregnskabet viser i Overskud, er et virkeligt Overskud. Det bliver da Spørgs-maalet, om det er tilfredsstillende. Ja, hvad er et tilfredsstillende Regnskab? Jeg maa atter her slaa fast, at jeg ser kun paa Drifts-regnskabet, idet det jo efter min Opfattelse er Udtryk for Statens virkelige Forhold. Hvad kan man da med Rette kalde et godt Resultat? Det afhænger efter min Opfat-telse i høj Grad af, om man har gode Tider eller daarlige Tider. Ingen vil vel hævde, at de Tider, vi har nu, skulde kunne kaldes gode; og ud fra den Betragtning, at det nærmest er daarlige Tider, vil jeg mene, at naar Regnskabet viser Balance, er det ganske godt, og da det nu oven i Købet viser et Overskud paa 5,83 Mill. Kr., mener jeg, det maa kaldes helt godt endda.

Men naar man saa ud fra dette gode Resultat vilde spørge: hvem skal prisen herfor? saa er jeg ikke saa sikker paa, at jeg fuldt ud kan naa de Højder, som Venstres ærede Ordfører har naaet. Jeg mener, at det, hvorledes et Regnskab bliver, i ret høj Grad er et upersonligt Spørgsmaal. Den Fortjeneste, den paagældende Finansmini-ster har, eller den Skam, der eventuelt kan tilkomme ham, afhænger ikke i og for sig af dette, om der er kommet flere eller færre Millioner Kroner ind, for det har han ret beset forholdsvis ringe Indflydelse paa. Det, der for mig karakteriserer den forstandige Finansmand paa dette Omraade, er, om han kan bedømme Situationen, saaledes som den foreligger, og i rette Tid eventuelt kan faa dækket de Huller, som han kan se vil komme, eller om han ikke har den Evne.

Der har været Tider, hvor jeg ikke fandt der var Grund til at rose den højtærede nuværende Finansminister for hans Evne til at forudse de Tider, vi gik i Møde. Det lader vi ligge. I den givne Situation ser jeg ikke rettere end, at den højtærede Finansminister har bedømt Forholdene rigtigt. Det er en særdeles tiltalende Egenskab hos en Fi-nansminister at kunne bedømme Situationen rigtigt, men at ville svinge sig op til at sige, at fordi man har den Egenskab, har man skaffet Landet kolossale økonomiske Fordele, er efter min Mening rent meningsløs Tale. Bagved Finanslovens Tal staar i det store og hele Lovgivningsmagtens Bestemmelser, dels i Retning af, hvilke Indtægter vi har Mulighed for at faa ved de Skatte-love, vi har, og dels i Retning af, hvilke